

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαιστέιον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῖου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Σχολιασμός τῆς Ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στοῦ Βατικανό*

*«Μὲ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ ἐπίσκεψη στὸν Πάπα
ἀναγνωρίζουμε τὸ Βατικανὸ ὡς Ἐκκλησία
ὑποβαθμίζοντας καὶ σχετικοποιώντας ἔτσι τὴν ἀλήθεια
τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας
ποῦ διασώζει ἢ Ὁρθοδοξία»*

*Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀθανασίου Ἀναστασίου,
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου*

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ τις ἡμέρες αὐτὲς ἡ ἐπί-
σκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου
καὶ τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησί-
ας στὸ Βατικανό.

Δυστυχῶς ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἐπιβεβαίωσε τις
ἀνησυχίες ὄλων ἐκείνων ποῦ εἶχαν ἐκφράσει τὴν
ἀντίθεσή τους.

Ἐπεκράτησε καὶ ἐδῶ ὅ,τι καὶ πρὶν ἀπὸ μερικὲς
ἡμέρες στὸ Φανάρι: ἡ θυσία τῆς θεολογικῆς ἀλήθειας στὸν βωμὸ
τῶν ἐντυπώσεων, τῆς διπλωματίας, τῆς «κοινωνικῆς πολιτικῆς» καὶ
τῶν «καλῶν σχέσεων», τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἐπιδιώξε-
ων, τῆς προβολῆς καὶ τῶν ἐντυπώσεων. Ὅλη ἡ ἐπίσκεψη ἄλλωστε
εἶναι φανερὸ πὼς ὀργανώθηκε μὲ κριτήρια καθαρὰ ἐπικοινωνιακὰ
καὶ μὲ τρόπο, ὥστε τεχνηέντως νὰ ἀποκρύπτεται ὁ οὐσιαστικὸς
της χαρακτήρας καὶ οἱ συνέπειές της.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τονιζόταν ἐκ μέρους τῶν συμμετεχόντων στὴν
ἀποστολή, ὅτι αὐτὴ θὰ εἶχε δῆθεν μόνον ἐθιμοτυπικὸ χαρακτήρα καὶ
ὅτι οἱ συζητήσεις θὰ περιοριζόταν σὲ κοινωνικὰ ζητήματα. Πρόκει-
ται γιὰ κινήσεις τακτικῆς, ποῦ προκαλοῦν τὸν ἀποπροσανατολι-
σμὸ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τὸν ἐθισμό καὶ τὴν ἄμβλυνση τῆς συνειδή-
σεώς του.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ όμως από τὸ τί συζητήθηκε στὸ Βατικανό, ὑπάρχουν συγκεκριμένα καὶ οὐσιαστικὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαλείφονται καὶ δὲν παραβλέπονται, παρὰ τὶς συστηματικὲς προσπάθειες ὠραιοποίησεως καὶ ἀποσιωπήσεώς τους.

Τὸ πῶς οὐσιαστικὸ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ παροχὴ στὸν Πάπα καὶ στὸ Βατικανὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ κείμενα, οἱ προσφωνήσεις, ἡ συνολικὴ παρουσία καὶ συμπεριφορὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς συνοδείας του ἐνέπνεαν αὐτὴ τὴν ἀντίληψη: ὅτι πραγματοποιοῦσαν ἐπίσκεψη σὲ μιὰ «ἀδελφὴ ἐκκλησία», σὲ ἕναν «ἀγαπητὸ ἀδελφόν», σὲ ἕναν «ἀγιώτατο ἐπίσκοπο» καὶ ὄχι σὲ ἕναν αἰρεσιάρχη, ὄχι στὸ κέντρο τῆς παναιρέσεως, ποὺ προκάλεσε τὴν μεγαλύτερη παραποίηση τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ποὺ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ἀποτελεῖ ἀνοιχτὴ πληγὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος μας.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τόση θέρμη, ἡ εὐφορία, ἡ διαχυτικότητα, οἱ ἐναγκαλισμοί, οἱ ἀσπασμοί. Γι' αὐτὸ ἡ θεαματικότητα καὶ ὁ ἐντυπωσιασμός, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἐπικαλύψει τὶς ἀποκλίσεις, τὶς ἐκχωρήσεις, τοὺς συμβιβασμούς. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπικοινωνιακὴ τακτικὴ, οἱ γενικόλογες ἀναφορὲς καὶ τὰ εὐχολόγια ποὺ δημιουργοῦν μιὰ ἐπίπλαστη πραγματικότητα, μιὰ ψευδεπίγραφη εἰκόνα βασισμένη στὴν σύγχυση, τὸν ἀποπροσανατολισμὸ καὶ τὴν μονομερὴ πληροφόρηση.

* * *

ΚΑΜΜΙΑ συζήτηση καὶ καμμία ὑπεύθυνη καὶ ὀλοκληρωμένη ἐνημέρωση δὲν προηγήθηκε αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως. Δὲν ὑπῆρχε σχετικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία παρακάμφθηκε καὶ ἀγνοήθηκε, παρότι ἦταν ἡ μόνη ἀρμόδια γιὰ νὰ ἀποφασίσει γιὰ ἕνα τόσο σπουδαῖο ζήτημα. Γιὰ τὴν ἀγνόηση αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν ἀντιδράσει καὶ πολλοὶ Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν καὶ γραπτῶς τὴν ἀντίθεσή τους στὴν μετάβαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανό.

Παρακάμφθηκε καὶ ἀγνοήθηκε συστηματικὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ κληρικοί, οἱ μοναχοί, ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐπανειλημμένα καὶ μὲ κάθε τρόπο ἔχουν δηλώσει τὴν ἔντονη ἀντίθεσή τους στὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοιγμάτων τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας μας.

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: ἀπὸ ποιὸν καθορίστηκε καὶ ἀπὸ ποιὸν ἐγκρίθηκε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου στὸ

Βατικανό; Ἀπὸ ποιὸν ἐγκρίθηκε τὸ κείμενο τῆς Κοινῆς Δηλώσεως ποὺ ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸν Πάπα; Ἦταν σὲ γνώση καὶ εἶχε τὴν ἔγκριση τῆς Ἱεραρχίας τὸ συγκεκριμένο κείμενο; Μὲ ποιὰ ἐξουσιοδότηση ἀνελήφθησαν οἱ κοινὲς δεσμεύσεις γιὰ συν-εργασία καὶ κοινὴ πορεία μὲ τὸ Βατικανὸ «διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος»; **Θεωροῦμε ὅτι τὸ μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀναξιόπιστο καὶ ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς παπικῆς ἐνισχύσεως;** Μὲ ποιὰ ἐξουσιοδότηση ἀνελήφθησαν οἱ δεσμεύσεις γιὰ προώθηση τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου, τὸν ὁποῖο συστηματικὰ χρησιμοποιεῖ τὸ Βατικανὸ γιὰ τὴν ἐδραίωση τοῦ ρόλου τοῦ Πάπα ὡς θρησκευτικοῦ πλανητάρχου;

* * *

ΕΙΝΑΙ δεδομένο ὅτι ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος, μὲ τὴν ἐπίσκεψή του στὸ Βατικανό, στὴν οὐσία δὲν ἐκπροσωποῦσε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν ἐξέφρασε τὸ φρόνημα καὶ τὴν θέληση τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι πράγματι ὀδυνηρὴ ἡ διαπίστωση καὶ μᾶς προκαλεῖ βαθύτατο πόνο καὶ θλίψη τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐπιλέγει νὰ ἀνταλλάξει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μὲ τὴν παπικὴ ἀναγνώριση καὶ τὴν καταξίωσή του στὸ οἰκουμενιστικὸ στερέωμα. **Ἐπιλέγει τὴν εἰσοδὸ του στὴν λογικὴ τῶν συμβιβασμῶν, τῶν ἐκπτώσεων καὶ τῶν παραχωρήσεων πρὸς τὸν Πάπα μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ κοινωνικοῦ διαλόγου.**

Ἀποζητοῦμε διακαῶς τὸν διάλογο καὶ τὴν συνεργασία μὲ τὸν Πάπα, προσδοκώντας μέσα ἀπ' αὐτὸν ἐπιβράβευση καὶ ἐπιβεβαίωση. Καὶ εἶναι ἰδιαίτερα λυπηρὸ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες προβαίνουν σὲ ἀνάλογες ἐνέργειες μεμονωμένα καὶ ἀνεξάρτητα, χωρὶς καμμία προηγούμενη συνεννόηση ἢ συνεργασία μὲ τὶς ὑπόλοιπες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ ἀποσκοπεῖ πολλὰς φορὲς στὴν ἐπίλυση ἐσωτερικῶν τους ζητημάτων, τὴν προβολὴ ἐθνικῶν αἰτημάτων, ἀλλὰ (καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερο) καὶ τὴν ἐνίσχυση τῆς θέσεώς τους καὶ τὴν ἐπιβολὴ τους ἐναντι τῶν ἄλλων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Ἄναδεικνύεται ἔτσι μία **θλιβερὴ εἰκόνα μίας Ὁρθοδοξίας διηρημένης μὲ τοὺς ἡγέτες της νὰ προσφεύγουν στὸν Πάπα καὶ νὰ τὸν**

καθιστοῦν ρυθμιστὴ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ὄχι μόνον ὑποθέσεων, πηγὴ ἀναγνωρίσεως καὶ καταξιώσεως, ἐνισχύοντας, ἔτσι, οἱ ἴδιοι τὸν ρόλο του ὡς θρησκευτικοῦ πλανητάρχου. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ὑπόθεση ἑνὸς ἢ ὀλίγων, ἀλλὰ κοινὴ ὑπόθεση τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ πληρώματός τους.

* * *

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος καὶ ἡ συνοδιά του κατὰ τὴν προσφώνησι τοῦ Πάπα Ρώμης Βενεδίκτου ΙϚ' (περιοδ. «Ἐκκλησία», Ἰανουάριος 2007, ἀριθμ. 1, σελ. 26).

ΜΕ ΤΗΝ ἀρχιεπισκοπικὴ ἐπίσκεψη στὸν Πάπα ἀναγνωρίζουμε τὸ Βατικανὸ ὡς Ἐκκλησία ὑποβαθμίζοντας καὶ σχετικοποιώντας ἔτσι τὴν ἀλήθεια τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ποὺ διασώζει ἡ Ὁρθοδοξία.

Καὶ μὲ ἀντάλλαγμα τί; Τὴν συμφωνία συνεργασίας μὲ τὸν Πάπα γιὰ τὴν διάσωση τοῦ

θρησκευτικοῦ χαρακτήρα τῆς Εὐρώπης!

Μὰ οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπέρριψαν τὸν Χριστιανισμὸ ἐξαιτίας τοῦ θλιβεροῦ κακέκτυπου ποὺ δημιούργησε καὶ τοὺς προέβαλε ὁ Πάπας. Αὐτὸν τὸν καταρρακωμένο καὶ ἀποσυντεθειμένο θεολογικὰ Παπισμό, ποὺ ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφέρει πνευματικὸ λόγο καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὰ κύματα τῆς ἀπορρίψεως ἐκ μέρους τῶν ἰδίων τῶν πιστῶν του, τὸν ἀναγνωρίζουμε καὶ τὸν καταξιώνουμε, τὸν «ἀνακηρύσσουμε» ἐκβιαστικὰ σὲ Ἐκκλησία καὶ τὸν καθιστοῦμε σύμμαχό μας, στὴν προσπάθεια θεραπείας τῶν προβλημάτων ποὺ ὁ ἴδιος προκάλεσε.

Ἴσως τὸ ἐπιχείρημα νὰ ἔπειθε τοὺς ἀφελεῖς. Δὲν εἶναι, ὅμως δυνατὸν νὰ πείσει τὸν πιστὸ λαὸ ποὺ μὲ ἀμηχανία, ἀπαρέσκεια καὶ βαθύτατη θλίψη παρακολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴν σκηνοθετημένη παράσταση στὸ Βατικανό.

Γιατὶ ὁ λαὸς καὶ κρίση διαθέτει καὶ αἰσθητήριο, ὥστε νὰ ἀναγνωρίζει καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, τὰ κίνητρα, τὶς σκοπιμότητες καὶ τὶς συνέπειές τους. Διαθέτει κρίση καὶ μνήμη, ὥστε νὰ μὴν λησμονεῖ τὶς προηγούμενες ὑποσχέσεις τοῦ Μακαριωτάτου γιὰ πιστότητα στὴν παράδοση στὰ θέματα τῆς πίστεως. Δὲν

λησμονεῖ, ἐπίσης, τὶς ἀρχιεπισκοπικὲς δηλώσεις καὶ τὴν πληθώρα τῶν «ἐξηγήσεων» ποὺ δίδονταν τὸ 2001, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν τότε ἐπίσκεψη τοῦ προηγουμένου Πάπα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ του μὲ ἐκκλησιαστικὲς τιμὲς καὶ ἀναγνώριση ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τότε ἡ δικαιολογία ἦταν ὅτι ἡ ἐπίσκεψη μᾶς «ἐπιβλήθηκε» ἀπὸ τὴν Πολιτεία, ποὺ τὸν εἶχε καλέσει ὡς ἀρχηγὸ κράτους.

[Σὲ συνέντευξή του, ὅμως, στὸ ἰταλικὸ περιοδικὸ «Espresso» ἀποκαλύπτει τὶς ἀληθινὲς του διαθέσεις γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα.

«Διατηρῶ ἐξαιρετικὲς σχέσεις, δήλωνε, μὲ τὴν ἑλληνικὴ καθολικὴ κοινότητα. Ὁρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἦταν συμμαθητὲς μου στὸ καθολικὸ σχολεῖο τῶν Γάλλων Μαρριανῶν Ἀδελφῶν (σ.σ. τὴν Λεόντειον). Κάναμε συγκεκριμένα βήματα ἀπὸ κοινού, γιὰ παράδειγμα κάναμε δυνατὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα τὸ 2001, ἡ ὁποία συνάντησε πολὺ ἰσχυρὴ ἀντίδραση σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ τὴ φέραμε σὲ πέρας, πράγμα ποὺ ἱκανοποίησε ὅλους» (βλ. ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 3 Μαρτίου 2006, σ. 5)].

Τώρα ποὺ ὁ Μακαριώτατος καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας αὐτοβούλως ἐπισκέφθηκαν τὸ Βατικανό, ἡ δικαιολογία εἶναι ὅτι ἀπαντοῦμε στὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα καὶ θὰ συζητήσουμε μόνον κοινωνικὰ καὶ ὄχι θεολογικὰ ζητήματα.

Τὴν ἐπόμενη φορὰ θὰ ἐπισκεφθεῖ ὁ Πάπας τὴν Ἑλλάδα ἀνταπαντώντας στὴν δική μας ἐπίσκεψη. Ἐχοντας καλλιεργήσει ἤδη τὸ πνεῦμα τῆς καλῆς συνεργασίας μεταξύ μας, ἔχοντας ἐπιτύχει τὴν «ταυτότητα ἀπόψεων» σὲ κοινωνικὰ καὶ πολιτιστικὰ ζητήματα, θὰ μπορούμε νὰ συζητήσουμε καὶ τὰ θεολογικὰ ζητήματα καὶ νὰ προβοῦμε καὶ σὲ μεγαλύτερα ἀνοίγματα καὶ παραχωρήσεις στὰ θέματα τῆς πίστεως.

Ἡ τακτικὴ εὐκολὰ ἀναγνώσιμη καὶ προβλέψιμη. Μὲ προκάλυψη καὶ ἐλιγμούς προχωροῦμε σταδιακὰ, βῆμα πρὸς βῆμα, κερδίζοντας κάθε φορὰ καὶ μία καινούργια θέση μέχρι τὴν κυρίευση τοῦ τελικοῦ στόχου.

* * *

ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ, επίσης, ἡ δικαιολογία ὅτι «δὲν ἀλλάζουμε τὴν πίστη μας» ἢ ὅτι «δὲν κάνουμε καμμία παραχώρηση στὰ δογματικά».

Ἡ ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ ἀναγνώριση τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Βατικανοῦ δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἔννοια τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Δὲν συνιστᾷ αὐτὸ σχετικοποίησις τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας; Δὲν θίγεται καὶ δὲν ὑποτιμᾶται ἡ ἀλήθεια, ὅταν τοποθετεῖται ἐπὶ ἴσοις ὅροις δίπλα στὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση;

Εἶναι, ἄραγε, μικρὴ παραχώρηση στὰ θέματα τῆς πίστεως ἢ ἐπίσημη ἀναγνώριση τῆς αἵρέσεως καὶ ὁ συσχετισμὸς μας μὲ τοὺς αἵρεσιάρχες;

Ὁ Μακαριώτατος στὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του στὸ Βατικανὸ ἐναπέθεσε ἓνα ἐπίχρυσο στεφάνι στὸν τάφο τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β΄, στὸ ὁποῖο ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Ἐδούλευσε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ πρὸς Φιλιππησίους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου». Τόση τιμὴ καὶ τόση ἀναγνώριση στὸν ἡγέτη τῆς μεγαλύτερης αἵρέσεως, ποὺ διέστρεψε παντελῶς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου!

Λίγο πρὶν τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ὁ Μακαριώτατος ἀνέφερε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ καὶ δηλωτικὰ τῶν προθέσεών του στὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Καρδινάλιο Κάσπερ:

«**Αὐριο φεύγουμε, ἀφήνοντας πίσω μας ἀδελφούς, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συνεχίσουμε νὰ συναντώμεθα καὶ νὰ διαλεγώμεθα ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ. Αποχωροῦμε πλήρεις εὐγνωμοσύνης καὶ ἱκανοποιήσεως: εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν ἀδελφικὴ φιλοξενία ποὺ μᾶς ἐπιφυλάχθηκε καὶ τὶς χειρονομίες τιμῆς ποὺ μᾶς ἀποδόθηκαν, δείγματα ἔναρξης μίας νέας ἐποχῆς ἀγαθῶν σχέσεων καὶ ἐμπιστοσύνης· ἱκανοποιήσεως, γιὰτὶ εἶχαμε τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προσκυνήσουμε χώρους πανίερους τῆς κοινῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἑναρμονίσουμε τὴ χριστιανικὴ μας μαρτυρία καὶ νὰ συντονίσουμε τὴ γόνιμη συνεργασία μας στὴν Εὐρώπῃ τῶν κοινῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν».**

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἢ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία εἰσερχόμεστε στὴν «νέα ἐποχὴ» παραθεωρώντας τὸ παρελθὸν καὶ τὶς παρακαταθῆκες τῶν Ἁγίων Πατέρων.

«Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπά-

τορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων» (!!!),

ἀνέφερε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὴν θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ 1998.

Εἶναι αὐτὴ ἡ «ἀνακάθαρση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μνήμης» ποὺ πρέπει νὰ οἰκοδομηθεῖ, ὅπως εὐχεται ὁ Μακαριώτατος στὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Πάπα;

* * *

Ἡ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, ὅμως, τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι ἀναλλοίωτη καὶ διαχρονικὴ. Εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἁγίων μας, ποὺ ἀπλανῶς ἐδογματίσαν καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας.

Ἡ μαρτυρία αὐτὴ δὲν περιορίζεται στὰ χρονικὰ ὅρια μίας συγκεκριμένης περιόδου, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν οὐσιαστικὴ τῆς ἀξία καὶ τὸ μήνυμά της σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε περίσταση. «Ἰησοῦς Χριστὸς γθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13, 8).

Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ πεποίθηση τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ ρωμαϊκὸ αἰσθητήριο ποὺ ἐνίσταται καὶ ἀντιδρᾷ. Γιατὶ γνωρίζει πολὺ καλά, μέσα ἀπὸ τὴν μακραίωνη ἐμπειρία καὶ τὴν ἱστορικὴ του μνήμη, ὅτι ἡ **Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος μας οὐδέποτε ὠφελήθηκαν ἀπὸ τὸν Παπισμό. Ὅτι τὸ Βατικανὸ σὲ καμμία περίπτωσι δὲν ἔχει μεταβάλλει τὴν τακτικὴ του, δὲν ἔχει ἀνασκευάσει καμμία ἀπὸ τὶς κακοδοξίες του.**

Ἀντιθέτως ἡ δικὴ μας πλευρὰ προχωρεῖ συνεχῶς σὲ παραχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς. Αὐτὴ ἡ πορεία τῶν συνεχῶν ὑποχωρήσεων γεμίζει μὲ πικρία καὶ πόνο τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα.

Ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ μας θλίβονται καὶ ἀγανακτοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀμετρη πορεία τῶν οἰκουμινιστικῶν ἀνοιγμάτων.

Εὐχεται δὲ καὶ ἀναμένει ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ταγούς του νὰ ἀφουγκρασθοῦν τὸ αἶτημα καὶ τὴν ἐπιθυμία του, ὥστε νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν ἀνάλογες κινήσεις ποὺ ἀποδείχθηκαν ἄστοχες καὶ ζημιογόνες.

(*) Περιοδ. «**Παρακαταθήκη**», ἀριθ. 51/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2006, σελ. 7-10. «Ἄνα-δημοσίευση ἀπὸ τὴν ἑκτακτὴ ἔκδοσιν “Ἐν Συνειδήσει” τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου». Ἐπιμέλ. ἡμετ. Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τόσο τῆς «Π», ὅσο καὶ ἡμέτ.